

BÁGER GUSZTÁV

Márvány, levegő

TANDORI DEZSŐNEK A PRIMA PRIMISSIMA DÍJ ALKALMÁBÓL

*Ha bárkihez is lenne közöm Istenen kívül, csak hozzád.
 Ha senkihez nem lenne közöm, kivéve az Urat, hozzád úgy is volna.
 Horizontális kapcsolataim asztaltól asztalig egyre fárasztanak,
 vertikális kontaktusom a Messiással van – felüdít minden időben.
 Veled e kettő közt van állandó viszony, mi jónak mondható.
 Azt írtad nekem: „A meghívás fenn áll.” – mint régi rovásírás.
 És hogy: „Miért élnél örökké?” Csak. Azért. Neked menni fog, Dezső.
 Kántor Zsolt rólad: T. D. hozzáállása a nyelvhez és a világhoz hibátlan.
 Mert Nála e két entitás – mint Karácsonykor az ajándék – egybe van
 [csomagolva.
 Egyedülálló, nincs párja. Egyelőre keressük, nyomozunk utána, de nincs.
 Hozzátehetjük: nem is lesz itt, a Földön.
 Ki mit mond rólunk, barátom, oly mindegy. Az írásaink bevésődtek,
 belegravírozódtak a mit-tudom-én-mibe. S oda nagyon.
 Talán az égbe. A márványt éltető levegőbe.
 A beszéd nyoma is megmarad. Aranylő tartalék, magvetés.
 A Hamlettel keltem fiatalon, a Bibliával feküdtem.
 Azután megfordítva kezdtem. Majd jött a Nagy Gombfocikönyv.
 A felhúzható medveorr, Játékmedvék verébdala.
 Furcsa minden, ami az irodalom
 csiszolatlanul is csiszolt üveglencsén át nézhető.
 Hogy ne udvaroljak erkélyednél tovább, súlyos idézeteid sorolom.
 „Ami van: kész katasztrófa./ Ami lesz: félkész...”
 „Ismeretlen időben hulló/ismeretlen idők.”
 „Kivétel: akik dolgaimért tesznek valamit.”
 „Párnál jobb a magam/ kétfélesége.
 Abból még lehet jó egyfélésege-se.”
 Úgy van, Kedves Herakleitosz! Az idő nem ábrázolható.*

Szem és lélek

*Megint tél van, pedig a hónap se híre se hamva, csak a sár, csak a végtelen eső,
a köd, a borúlátás univerzális ege, mint sötét, vad erő hajol a város fölé,
este meg csillagkupola, illúziók, depresszió és apátia. Egy járda sincs szinte*

[ami ép,

*fölverve a beton, a kockakő, a drága anyag elfolyik, mint az évek,
az autók lefagynak, mint a kompjúter, mint Arany és Ady, ők is mozdulatlanok,
csak Szabolcska-klónok terpeszkednek a környék bebútorozott irodáiban,
s fölépül a Vörösmarty téren a nagyra dagadt bonbonos doboz.*

*Az Üvegpalota megint szép lesz, méltó régi nagy híréhez,
de vajon visszaültetik-e a Magvetőt – anno a Corvina is ott volt –,
szellemet az üvegttestbe, az életet Budapestbe*

*– kérdez vissza a Múlt, hisz működni valami létrejön,
egy vers készül kijönni a föld alól, mióta építkeznek a téren, egy vers
tápáskodik a mélyből, mint látvány, születik épp
a törmelék alatt, mint hangulat, mint békesség,*

egy szonett ébred az város lelkében, de felül mire megyünk ketten: a város

[és a Vers?

*Van-e inspiráció a drótháló mögött, Princeton, Yale, Corvinus és Pázmány?
Lesz-e ív a Szivárvány, a Szövetség leszáll-e a földre, mint kéken*

[összefénylő Eszme?

Büfék szétfénylő csordanépe. Az érdek pókhálója kifeszül.

Közben ránk zuhan tömbben az éj. Hagyjuk. Ledőlünk, hátha csoda történik

[Pesten.